

at Hvervet er ulønnet, og, i Modsætning til Lovforslaget, vil der ikke staa, at det er lønnet. Spørgsmaalet om Godtgørelse til Nævnets Medlemmer staaar altsaa fra Statsmagtens Side for saa vidt ubestemt, og det er min Opfattelse af den gældende Lovgivning, at der herefter for Kommuner, som anser det for nødvendigt at yde et saadant Vederlag, vil være Veje at finde til at kunne yde det. Men Statsmagten har altsaa ikke givet en særlig Anvisning til, at Hvervet bør være lønnet, hvilket jeg havde fundet vilde være nyttigt.

Jeg skal ikke vende tilbage til den Diskussion, som Ændringsforslag Nr. 10 om Nybygninger kunde give Lejlighed til, men blot henvise til mine tidligere Udtalelser og gentage, at jeg ikke finder, at den ærede Ordførers Argumentation paa dette Punkt er rigtig.

Ændringsforslagene Nr. 11 og 12 giver mig kun Anledning til den Bemærkning, at naar der her opstilles et Procenttal for Lejeforhøjelser som Betingelse for, at Lejerspørgsmaalet kan inddrages under Nævnets Skøn, gælder dette udtrykkeligt kun § 4, som omhandler Revision af allerede sluttede Lejekontrakter. Denne Revisionsbestemmelse under § 4 blev jo indsat, fordi der var et Tidspunkt, hvor Lejere under Frygt for Opsigelse i stort Tal gik med til godvillig at tiltræde Lejeforhøjelser, som de, hvis denne Frygt for Opsigelse ikke havde hvilet paa dem, vilde have indanket for Nævnet. Det er en Revision af saadanne Spørgsmaal, som nu tillades ved denne Paragraf, og det er kun paa dette Punkt, Regelen om de 15 pCt. Lejeforhøjelse, som er undtaget fra Appel til Nævnet, gælder. Jeg maa derfor ogsaa tage et vist Forbehold overfor det af den ærede Ordfører og i Betænkningen udtalte: at der, naar en Lejeforhøjelse ikke oversteg 15 pCt., skulde derigennem foreligge en Formodning om, at den ikke var ubillig. Jeg kan kun opfatte det saaledes, at denne Bestemmelse er sat ind for at have en Grænse for Antallet af de Sager, som kan appelleres til Nævnene, og den Omstændighed, at 15 pCt. et Sted er sat som Grænse, kan efter min Mening ikke paaberaabes til Gunst for, at en 15 pCt.s Forhøjelse i og for sig vil være billig. Jeg ved, at dette Forhold har været drøftet, og at man ogsaa fra Nævnenes Side er klar over, at det ikke berører deres frie Ret til i alle andre Tilfælde at skønne over, hvilke Forhøjelser der er billige og hvilke ikke.

Til sidst har jeg kun at udtale mig

om Spørgsmaalet om Lovens Varighed. Jeg er her enig i alle de saglige Betragtninger, som det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Christiansen) har fremsat. Selv om det ved denne Lovs første Vedtagelse var naturligt og rimeligt at knyttes Skæbne og Varighed til en anden Lov, foreligger der efter min Opfattelse ikke længere den samme Grund hertil. Uanset hvorledes Spørgsmaalet om Moratorielovens Forlængelse maatte stille sig, uanset om den maatte være nødvendig eller ikke nødvendig for Grundejerne, kan Huslejeloven være nødvendig for Lejerne. Derfor mener jeg, at det i og for sig paa dette Tidspunkt havde været rigtigt at løse Forbindelsen og fastsætte et andet Tidspunkt for Lovens Varighed. At denne Lov er en midlertidig Lov, deri er jeg enig med den ærede Ordfører for Udvalget, men jeg tror ikke, at der naas noget ved at gøre denne Lovs Gyldighed kortvarig, og Rigsdagen har nogen Grund til at formode, at den maa blive bestaaende; der foreligger ingen som helst Grund til at mene, at den kan bortfalde den 1. Juli i Aar. Naar jeg har sagt dette og altsaa er fuldt ud enig i de saglige Betragtninger, som gøres gældende mod en Sammenkobling af denne Lov med en anden Lov og en Begrænsning af dens Gyldighed til 1. Juli, skal jeg dog tilføje, at da dette Punkt var afgørende for saa mange Medlemmer i Udvalget, at Spørgsmaalet om Lovens Fremme og Revision blev afhængigt deraf, mente jeg ikke at kunne lade Lovforslaget strande herpaa, thi saa vilde alle de Forbedringer, al den yderligere Beskyttelse, som Lovforslaget yder Lejerne, ikke komme til at træde i Kraft, saa vilde den bestaaende Lov om Husleje have fortsat sin Virksomhed, og den udløber jo ogsaa sammen med den gældende Moratorielov. Altsaa, man vilde intet have vundet af alt det, som dette Lovforslag faktisk betyder af forøget Beskyttelse i disse vanskelige Forhold. Jeg er endvidere af den faste Overbevisning, at ligesom det i de Udtalelser, som den ærede Ordfører sluttede sine Bemærkninger med, og som jeg ganske kan tiltræde, blev hævdet, at Rette snoren for Udvalget havde været at tilvejebringe en Lovgivning, som skulde kunne virke heldigt i dette Forhold, vil det til 1. Juli, naar Forholdene foreligger paa samme Maade som nu, eller maaske yderligere vanskeliggjorte, ikke være besværligt at opnaa det høje Tings Tilslutning til en Forlængelse af Loven, ganske uanset, om man paa det Tidspunkt maatte finde det